

Marta Marfà R215

11 d'Agost de 1927

Benvolgut Sr. Pujol:

rebuda la seva del 8. Grans merces. Espero que la fresqueta, malgrat la molestia qu'els ocasiona a les nits, continuará fent-els-hi agradable l'estada a Tremp. L'amic Vives, gentil portador d'aquesta missiva, els dirá lo molt qu'es pateix a Barcelona. La nostra ciutat es un forn. Desgraciats de nosaltres els que ens estém sofrint-lo tenint per consol la polsina i la bruticia que per gracia del nostre Exm. Ajuntament, ens serveix per mitigar la calor i fentse-la mes agradable!! La meua gent a Agell van fent, el meu pare molt ensopit i preocupant-me d's debó puig es verdaderament una llantia que cada hora dona una llum mes minca. L'espectacle del meu pare i de la meua mare, qu'ara contemplo a diari, mati i vespre, es un espectacle de desconsol. Jo vaig fent, no he estat a Agell mes que 48 hores, dissabte al mati m'en vaig per a estarm'hi - si puc - fins a dimarts. Estic en plé trangul de Cinematografica Verdaguer i en plena febre de milleres a Tivoli, per tant no puc pas disposar de gaire temps.

Anem ara com diu vosté, a les nostres caberies. L'any mil es la única poesia que a nosaltres també ens vá bé. En els moments actuals no n'hi a pas cap mes. Dificultats; la primera i mes la grossa la assenyala vosté mateix, la de les pessetes. Per tres decorats ens aumenta el pressupost d'una manera brutal i demés creiem nosaltres qu'encara no n'hi hauria pas prou. Son tantes les imatges qu'en Guimerá evoca i son tan diferens l'una de l'altre que per fer-ne una escenificació caldria potser fer un enfilall de petits quadrets - una dotzena al menys, per a que l'espectador anés seguint amb els ulls les evocacions del poeta amb una certa continuïtat i llógica. Un altre de les dificultats de l'Any mil es l'intervenció imprescindible d'actors ó masses i aixó sí qu'es dificultat grossa perquè es d'un perill gairebé ~~impossible~~ segur de caure en un ridícul espantós. L'escenificació de l'Empordá amb dos personatges ja casi casi feia riurer, figuris la dificultat de fer passar una massa que dongués la trágica expressió ó el simbolisme que reclamen els versos. Ara a tot aixó pensi les dificultats d'aplicar-hi sorolls ó gemecs, cants dels freres, etc.; tot plegat creiem qu'ens portaria a unes dificultats extraordinaries á unes despeses també extraordinarie i a un perill de ridícul espantós. La solució potser es podria trobar fent aquella dotzena de telons curts dins d'un marc qu'enxiquís el marc d'Olympia i per medi de jocs de llum i d'aquestos telons estil·lit-zats, genre Pitoeff, anar seguint la poesia i donar al public l'impressió volguda, mentres la musica aniria subrallat versos i escenificació. Mes, aixó també val un dineral i sobretot no veig a Barcelona qui pot fer aquestos decorats diguent-ne sintetics.

Feta aquesta exposició i analisi, permetim que tornem a la primera idea de Poblet. Es molt cert i es raó de pes la que vosté vá donar, mes devant de les dificultats per a la substitució creiem qu'hem de tornar a l'esmentada poesia tenint per disculpa devant de nosaltres mateixos el fet de no trobar-ne un altre per a substituir-la i devant del nostre public la justificació de que en Guimerá que no fou pas sospitos va dir

